

INSTRUMENTI NASILJA

Rezat će me. Paraliziranih udova ispružen sam na golom drvenom stolu, punom usjeklina i iveraka koji strše na sve strane i stružu mi kožu. Prostorija bazdi na neispranu krv, a ostaci rasutih utroba pobacani su po hladnom linoleumu. Zrak je ustajao i svaki novi udisaj izaziva mučninu pa pokušavam disati što je manje moguće. Svjetlo dopire iz kuta sobe, prigušeno i samrtnički blijedo, ali osjećam da *njima* svjetlo ionako nije potrebno. Njihove uvježbane ruke i okrutni, izopačeni umovi posao mogu odraditi i sklopljenih očiju.

Jedan od njih nadvija se nad mene. Ne raspoznajem mu lice jer kao da se i *on* stapa s tamom; on je njezin zloćudni izdanak i sada poprima maglovito obličje utjelovljenog straha koji paralizira sav moj otpor. Ne znam koliko već dugo gol i izranjavan ležim na ovome stolu, obliven znojem, iscrpljen terorom i naoko sputan ničime doli stravom koja me čini bespomoćnim. Tik do mene nalazi se metalni stalak koji nadvisuje stol, a na njegovim kukicama vise instrumenti nasilja čiji hladan čelik isijava na svjetlu.

Grub, ravnodušan glas progovara:

„Reci zašto si to učinio.“

„Učinio što?“

„Reci zašto si to učinio ili ću ti odrati kožu!“

„Ali ne znam o čemu pričate, pogriješili ste, ja sam nedužan...“

„U redu. Tvoj izbor.“

Prikaza se okrene prema stalku i posegne za ogromnim skalpelom. Počevši od lica nadalje odere mi kožu brzim, ali izuzetno skladnim pokretima; poput profesionalnog brijača koji glatkim pokretima britve odstranjuje pjenu s lica. Mirnoća pokreta i posvećenost poslu ukazuju na osobu koja radi sa savješću, hladnokrvnošću i ustrajnošću krvnika kojem je ovo svakodnevna rutina.

Moja odrana koža nemarno je odbačena na metalni pladanj. Prikaza posegne za pladnjem, na trenutak se zagleda u stravičnu hrpu kojom sam nekoć bio zaodjenut, a potom podrtine mog tijela odbaci u mrak. Istog trenu tamu preplavi bezumna rika proždiranja čiju krvožednost više ništa ne može utažiti. Zamišljam na tisuće nazubljenih čeljusti koje gutaju sve čega se domognu, a njihova glad postaje veća i od svijeta.

Kada je buka napokon zamrla, podjednako hladnim, bezličnim i neumoljivim glasom utvara ponovo progovara:

„Priznaj što si učinio.“

„Ali ja nisam učinio ništa! Kažem vam da griješite!“

„Rekli su da si kriv! *Oni* nikada ne griješe! Priznaj ili ću ti zasjeći meso!“

„Ali recite mi barem za što sam okrivljen! Kažem vam da je došlo do zabune...“

„Kako želiš. Tvoj izbor.“

Istog trena osjetim oštricu mesarskog noža kako para rupe u mom ogoljelom tijelu. Dok krv curi s rubova stola, ispod mene dopre kakofonija proždiranja koja me ovog puta podsjeti na gošćenje piranja. Metodičnim ubodima utvara još jednom dokazuje da sam mu ja tek još jedan radni zadatak u nizu.

Dok osjećam kako život istječe iz mene, utvara mi uz usta prisloni mali uređaj koji podsjeća na diktafon.

Ovoga puta progovori šaptom, gotovo nečujno:

„Priznaj i prestat ću ti nanositi bol...“

Iznenadi me kad u njegovom glasu prepoznam tračak suosjećanja, možda čak i kajanja.

„Samo priznaj i oslobodit ću te...“

Nešto slano kapne mi na usne. Ponovo. I ponovo. Shvatim da su to suze. Moj krvnik plače.

„Vjeruj mi, nema ti druge doli priznati. Hajde, sigurno u sebi nosiš neku krivnju...“

„Da, kao i svaki drugi čovjek“, odvratim šaptom s ruba bezdana.

„Eto vidiš. Zašto onda ne priznaš? Zašto nastaviti ovo mučenje?“

„Zato što moja krivnja nije ništa veća od krivnje drugih ljudi...“

„Pogrešno. Tvoja je krivnja beznačajna u odnosu na druge. Zato si ovdje. Ugrožavaš nas. Prijetiš nam. No, priznaš li, bit ćeš slobodan.“

„Ali ionako ću umrijeti na ovom prokletom mjestu...“

„Naravno da ćeš umrijeti. To je neizbježno. Odavde ne možeš izaći. Pitanje je samo koliko boli ću ti nanijeti prije nego te slomim. Rane koji si zadobio nisu smrtonosne. *Oni* će te zakrpati i ja ću onda početi iznova. Sljedeći puta odrezat ću ti udove...”

„Znači nema mi izlaza...”

„Ne. Za takve poput tebe ne.”

„U redu. Kako želiš. Uključi taj diktafon.”

„Odlično. Tako je najbolje. Ako ti je ikakva utjeha, dobro si se držao. Zadao si mi poprilično posla. Ali *nas* ne možeš pobijediti.

„Znam.”

Začujem škljocaj diktafona. Na trenutak sklopim oči kako bih prikupio hrabrost, pa uprem i posegnem za ono malo snage što mi je preostalo, nastojeći suspregnuti drhtanje u glasu. Otvorim oči i, poprskavši diktafon krvlju, neočekivano razgovijetnim glasom prozborim u tamu tek jednu riječ:

„Režite.”